

(És mégis megint az első ezánnal fekszem...)

És mégis megint az első ezánnal fekszem,
és megint mindent félretettem,
ami nem te vagy, ami nem rólad szól,
amivel a nyüzsgő sokaság, az ébredő
világ körbe-körbeudvarol.

Nem szelídítelek, soha, de várlak,
megkarcolt kihullott hajszálad,
és két hívás között egy szívverésnyi szünet,
ahogy kihagy az enyém, dobban a tied.

Az időzítés is tökéletes, az éjszaka
hajnalba fordul, napot nap követ,
és elég volt és elég lesz ennyi,
ha nem találkozunk többet,
és azt sokáig megjegyezni,
hogy onnan vehettem lélegzetet,
ahová szavaid leejteted.

Óda a női szépséghez

(szöveg Az Úr Nyolcadik Kerülete című sorozatból)

strici: „Há hogy nézel ki? A ménkü csapjon beléd, de az sem baszna meg! Há mit akarsz az uccán? Így jöttél dolgozni, ilyen csoffadt-gatyában? Há mit akarsz te itt? Pénzt? Azt akarsz? Majd valami kukásgeci, mer más nem fog hozzád sem érni! Rád sem néznek! Én sem nézek rád, látod!? Há milyen kurva vagy?! Én dolgozni jöttem ki. Fel is öltöztem. De te mit akarsz!? Elhallgatsz!

Nem bírom a rusnya képedet sem nézni! Fogat mostál?
Azt sem! Idáig érzem a szád! Ki ne nyisd! S itt fogsz
ácsorogni egész éjszaka!? Jól megbaszott veled az élet!
Szerezz már egy tisztességes ruhát! Mintha kinéznél
valahogy! Azt riszárd magad rendesen. S vegyél rágót,
mer bűzlik a pofád! Pfuji! Mit akarok én veled kezdeni!?
Ne vágd a pofákat! Baszni jöttél ki, nem? Há azt ma
nem fogsz! Ide esküszöm, egy ujjal nem néznek rád, az
szent biztos!”

(Szép volt, szembejött...)

Szép volt, szembejött
az utcán, lelassította
biztos lépteit, ahogy
engem a bizonytalanság.

Néztem, nagyon,
elragadott, ahogy
elragadta előlem,
hogymellettem el.

Barátok, 2011

